

ouders' (1841). In dit geval zijn de drie oudsten van het echtpaar Gregory Pierson-Oyens bedoeld: twee zusjes (Johanna Elisabeth, Petronella Adriana) en zoon Allard. Er blijken ook meer gedichten bewaard te zijn dan in de *Dichtwerken* werden opgenomen. Frederik Muller, van wie twee brieven aan Da Costa bewaard zijn gebleven (1859, 1860), verkocht in het najaar 1861 diens boekerij. De afrekening en de correspondentie daarover behoren ook tot de stukken die nu binnengekomen zijn.

De overige stukken die werden overgedragen hebben betrekking op de kinderen van het echtpaar Da Costa-Belmonte. Vooral van zoon Abraham is het nodige bewaard. Bij de verzameling Da Costa gebeurt daardoor nu het hetzelfde als wat reeds eerder bij een enkele andere verzameling in het Réveil-Archief plaatsvond: dat wat aanvankelijk begon als schriftelijke nalatenschap van één vooraanstaande Réveilpersoon, groeit door latere toevoegingen uit tot een familie-verzameling.

De waarde van het nieuwe bruikleen kan goed geïllustreerd worden aan de hand van de reeds genoemde brief van H.P. Scholte (1805-1868) uit Pella aan I. da Costa in 1859.¹ Scholte was in april 1847 met een grote groep afgescheidenen naar de Verenigde Staten vertrokken. De groep vestigde zich in Pella (Iowa).

Tot dusver dateerde de jongste brief van Scholte aan Da Costa die in het Réveil-Archief aanwezig was, van 12 augustus 1848. Scholte schreef ook deze brief uit Pella, nadat hij kennis genomen had van het dichtstuk dat zijn vriend aan het begin van 1848 had uitgegeven: *Wachter wat is er van de nacht? Een lied bij de uitgangen van 1847*. Scholte kon geheel instemmen met de strekking van dit stuk.

Ik ... vind daarin ook mijne overtuiging uitgesproken. De gebeurtenissen van den dag bevestigen [die] meer en meer ... en ik zie met verlangen het oogenblik te gemoet dat de over de aarde verstrooyde doodsbeenderen van Israel tot elkander zullen gebragt worden en weder vleesch worden, want alsdan zal de Geest er ook in komen bij de heerlijke verschijning van Israels Koning.

Na deze inleidende regels, waarin het visioen van Ezechiël 37 verbonden wordt met Scholtes geloof in Jezus Christus als Israëls

1. Scholte schrijft vrij slordig. Correcties, aanvullingen, enz. zijn aangegeven met '[]'. In een aantal gevallen is ook de interpunctie aangevuld. De brief van mevrouw H.M. Dudok Bousquet-Chabot, d.d. 5 nov. 1859, waar Scholte in zijn zinnhef naar verwijst, werd bij diens schrijven aangetroffen.